

Arrest

nr. 71 153 van 30 november 2011
in de zaken RvV X en X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Chinese nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 juli 2011 tot weigering van afgifte van een visum kort verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikkingen tot vaststelling van het rolrecht van 22 augustus 2011 met referentnummer X en X.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 27 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. BONTE, die loco advocaat J. VERSTRAETEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 15 juni 2011 op de Belgische ambassade in Guangzhou een visum-aanvraag kort verblijf in.

1.2. Op 11 juli 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beslissingen tot weigering van afgifte van een visum kort verblijf. Deze beslissingen worden verzoekers betekend op 13 juli 2011.

Zij vormen de bestreden beslissingen, op identieke wijze als volgt gemotiveerd:

“Wettelijke referenties:

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 i/an het Europees Parlement en de Raad van j 3 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

U heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen

De tenlasteneming is ontvankelijk en geweigerd: aangezien de garant zelfstandige is, worden de loonfiches die hij voor zichzelf uitschrijft niet beschouwd als zijnde een bewijs van wat men reëel verdient. Het is inderdaad zo dat slechts op het einde van het jaar op het uittreksel van de belastingen de uiteindelijke verrekening van de werkelijk verklaarde inkomsten zichtbaar zijn.

Geen of onvoldoende bewijs van financiële dekking voor het verblijf gezien betrokkene geen bewijs levert van financiële middelen; noch nominatief bordereau van aankoop van traveller cheques, noch kredietkaart bruikbaar in België en gelinkt aan een persoonlijke bankrekening met voldoende middelen.

Betrokkene kan niet aantonen dat de financiële middelen onmiddellijk kunnen worden gebruikt in België.”

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat verzoekers op 12 augustus 2011 bij afzonderlijke verzoekschriften (RvV 78 285 en RvV 78 290) beroepen tot nietigverklaring hebben ingediend tegen de bestreden beslissingen. Aangezien de verzoekschriften nagenoeg volledig gelijkaardig zijn, opgesteld werden door dezelfde raadsman en de beslissingen die getroffen werden ten aanzien van verzoekers, die deel uitmaken van hetzelfde gezin, nauw samenhangen, worden de zaken gevoegd. Ter terechtzitting uit partijen hieromtrent bevraagd geen bezwaren.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel werpen verzoeker de schending op van “art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de vereiste van motivering juncto art. 10, §1, 4° van de Wet van 15.12.1980 (zoals gewijzigd op 1 juni 2007).”

Verzoekers betogen als volgt:

Alle vreemdelingen die geen familie zijn van een EU-burger, zoals in casu verzoeker (verzoekster) moeten in kader van een visumaanvraag de volgende documenten overmaken:

- a) een geldig nationaal (reis)paspoort*
- b) bewijs van voldoende bestaansmiddelen*
- c) documenten die het doel van de reis aantonen*
- d) een heen -en terug vervoersbewijs (voor te leggen bij de afgifte van het visum)*
- e) het bewijs over een toereikende persoonlijke of collectieve reisverzekering te beschikken.*

Zowel het heen- en terugvervoersbewijs als het bewijs over een toereikende persoonlijke of collectieve reisverzekering te beschikken dient pas bij afgifte van het Schengenvisum te worden voorgelegd.

De aanvraag van verzoeker (verzoekster) voldeed aan alle vereisten behalve het bewijs over voldoende financiële middelen te beschikken.

In de beslissing dd. 13.07.2011 staat dan ook conform artikel 32,1,a),iii) van de Verordening EG/810/2009 te lezen (Stuk 1):

“u hebt niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de onmogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen (artikel 32,1,a),110)”.

Nochtans werd door de heer B. een bijlage 3bis ingevuld en een begeleidend schrijven opgesteld waarin hij uitdrukkelijk aangeeft dat hij verzoeker (verzoekster) ten laste neemt gedurende de volledige duur van zijn korte verblijf in België en dus zijn garant zal zijn.

Dat bleek echter niet voldoende. Immers, in haar motivering stelt de FOD Binnenlandse Zaken, Dienst Vreemdelingenzaken (Stuk 1): kopie

"De tenlasteneming is ontvankelijk en geweigerd: aangezien de garant zelfstandige is, worden de loonfiches die hij voor zichzelf uitschrijft niet beschouwd als zijnde een bewijs van wat men reëel verdient. Het is inderdaad zo dat slechts op het einde van het jaar op het uittreksel van de belastingen de uiteindelijke verrekening van de werkelijk verklaarde inkomsten zichtbaar zijn".

Verzoeker (verzoekster) gaat niet akkoord, nu voor de heer B. als zelfstandige deze loonfiches het bewijs zijn van diens meest recente inkomsten.

De uittreksels van de belastingen leveren immers geen bewijs van wat de heer B. op het moment van het invullen van de Bijlage 3bis verdient.

Echter, om aan de opmerkingen van de Dienst Vreemdelingenzaken te voldoen, worden gegevens aangaande de inkomsten van de heer B. voor de jaren 2010, 2009 en 2008 toegevoegd (Stuk 10).

Samen met de reeds overgemaakte loonfiches tonen deze documenten duidelijk aan dat de heer B. over voldoende financiële middelen en stabiliteit beschikt om zonder enig probleem garant te kunnen staan voor verzoeker (verzoekster) en de moeder van verzoeker (verzoekster) tijdens hun korte verblijf in België.

Aldus onderbouwen de neergelegde stukken op afdoende wijze de tenlasteneming, wat op zich volstaat om aan te tonen dat verzoeker (verzoekster) over voldoende bestaansmiddelen beschikt in het kader van zijn verhoopte korte verblijf in België bij zijn zus en schoonbroer.

Gelet op bovenstaande vaststelling voldoet verzoeker (verzoekster) wel degelijk aan alle voorwaarden die gesteld worden voor het verkrijgen van een Schengenvisum voor kort verblijf in België bij zijn zus en schoonbroer.

3. BESLUIT

De beslissing tot het weigeren van de visumaanvraag van verzoeker (verzoekster) is niet consistent, correct minstens niet afdoende, niet coherent gemotiveerd."

3.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste en enig middel stelt verzoekster (verzoeker) een schending voor van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 10 .51, 4° van de vreemdelingenwet.

Verzoekster (verzoeker) stelt dat door de heer B. een bijlage ibis werd ingevuld waarin hij uitdrukkelijk stelt garant te zijn voor de volledige duur van haar verblijf. Nu hij zelfstandige is, voegde hij enkel loonfiches toe om zijn financiële draagkracht aan te tonen. Verzoekster (verzoeker) is van mening dat de uittreksels van de belastingen geen bewijs leveren van wat hij op het moment van het invullen van de bijlage 3bis verdient.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan zij is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 32 van de Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van de gemeenschappelijke code, gesteld dat de garant van verzoeker (verzoekster) zelfstandige is, dat de loonfiches die hij voor zichzelf uitschrijft niet beschouwd worden al zijnde een bewijs van wat men reëel verdient en dat slechts op het einde van het jaar op het uittreksel van de belastingen de uiteindelijke verrekening van de werkelijk verklaarde inkomsten zichtbaar zijn.

Verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat verzoekster (verzoeker) niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing werd genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoekster (verzoeker) kan trouwens niet voorhouden de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen niet te kennen, nu zij deze weergeeft en bekritiseert in het verzoekschrift.

Verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat de voorlegging van een verbintenis tot tenlasteneming op zich evenwel niet het bewijs levert dat de garant over voldoende middelen beschikt. Het komt het bestuur nog steeds toe om de solvabiliteit van de garant te onderzoeken en bij gebrek aan bewijs dat de garant effectief solvabel is te weigeren de tenlasteneming te aanvaarden. Daar slechts documenten aan het bestuur werden voorgelegd waaruit blijkt dat de garant zichzelf gedurende drie maanden een bezoldiging heeft toegekend, wat niet betwist wordt door verzoekster (verzoeker), kan verzoekster (verzoeker) ook niet gevolgd worden in haar stelling dat bewezen werd dat haar garant over een voldoende inkomen beschikt.

Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de beslissing en van mening is dat de garant wel over voldoende financiële middelen zou beschikken, doet geen afbreuk aan geldig genomen beslissing. Een schending van het door verzoekster (verzoeker) opgeworpen artikel 10 §1, 4° van de vreemdelingenwet wordt op geen enkele wijze uiteengezet. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk. Het enig middel is ongegrond.”

3.3. De Raad acht het middel net als de verwerende partij onontvankelijk voor zover de schending opgeworpen wordt van artikel 10, §1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aangezien verzoekers nalaten uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissingen, die een weigering tot afgifte van een visum kort verblijf betreffen, een schending inhouden van voormelde wetsbepaling, die betrekking heeft op gezinshereniging met een in België verblijvende niet-EU-onderdaan.

De exceptie van onontvankelijkheid van het besproken onderdeel van het middel, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota, is gegrond.

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen bevatten waarop ze gesteund zijn. Verzoekers tonen met hun betoog niet aan in welke mate de formele motieven hen niet in staat stellen te achterhalen welke concrete redenen de beslissingen schragen. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt derhalve niet aangetoond, te meer daar uit hun in de volgende punten besproken betoog blijkt dat verzoekers inhoudelijke kritiek uiten op de motivering van de bestreden beslissingen.

3.5. Voor zover verzoekers aangeven niet akkoord te gaan met de motivering van de bestreden beslissingen en derhalve de schending van de materiële motiveringsplicht beogen op te werpen, dient de Raad op te merken dat verzoekers met hun overtuiging dat de door de heer B. verstrekte loonfiches het bewijs zijn van diens meest recente inkomsten en met hun mening dat de afgifte van belasting-uittreksels in deze niet nuttig is, de bestreden beslissingen niet aan het wankelen kunnen brengen die ertoe strekken te stellen dat de loonfiches die de heer B. voor zichzelf heeft uitgeschreven, niet kunnen worden beschouwd *“als zijnde een bewijs wat men reëel verdient.” “Het is inderdaad zo dat slechts op het einde van het jaar op het uittreksel van de belastingen de uiteindelijke verrekening van de werkelijk verklaarde inkomsten zichtbaar zijn.”* Verzoekers gaan er met hun betoog compleet aan voorbij dat verwerende partij valt over het feit dat de heer B. als zelfstandige loonfiches voor zichzelf heeft uitgeschreven en in deze de afgifte eist van een door de overheid opgemaakt stuk waaruit de inkomsten van de heer B. (op objectieve wijze) blijken, in casu een uittreksel van de belastingen.

3.6. Waar verzoekers bij hun verzoekschrift belastinguittreksels voegen van de inkomsten van de heer B. voor de jaren 2008, 2009 en 2010 en betogen dat deze stukken samen met de reeds overgemaakte loonfiches van de heer B. *“duidelijk aan(tonen) dat de heer B. over voldoende financiële middelen en stabiliteit beschikt om zonder enig probleem garant te kunnen staan voor verzoeker en de moeder van verzoeker (voor verzoekster en de zoon van verzoekster) tijdens hun korte verblijf in België.”* en van oordeel zijn dat ze *“wel degelijk aan alle voorwaarden (voldoen) die gesteld worden voor het verkrijgen van een Schengenvisum voor kort verblijf in België bij zijn zus en schoonbroer (bij haar dochter en schoonzoon).”* dient de Raad op te merken dat het hem als annulatierechter niet toekomt om in de

plaats van de verwerende partij verzoekers' visumaanvraag te gaan beoordelen aan de hand van stukken die voor het eerst worden toegevoegd aan het verzoekschrift.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers 78 285 en 78 290 worden gevoegd.

Artikel 2

De beroepen tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro in de zaak met rolnummer 78 285, komen ten laste van verzoekster. De kosten van het beroep, begroot op 175 euro in de zaak met rolnummer 78 290, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA